

РЕШЕНИЕ

№ 19529

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2573** по описа за **2026** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на А. Ж. Д. срещу съдебно решение № 191/16.01.2026 г. по н.а.х.д. № 216/2025 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 8-ми състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 24-4332-021296/04.09.2024 г., издадено от началник група към ОПП – СДВР, с което на касатора:

на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП.

Касаторът излага доводи за неправилност на решението поради допуснати нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Твърди, че съдът неправилно е приел, че НП е издадено на Н. Й. Х., каквото лице не участва в производството. Оспорва изводите на съда по отношение установената фактическа обстановка като противоречащи на събрания по делото доказателствен материал. Твърди, че чрез разпита на лицата Т. Т. Е. и А. И. Ф., които са преки очевидци, би могло да бъде установена действителната фактическа обстановка, но същите са заличени като свидетели по инициатива на съда в хода на съдебното следствие. Твърди също, че А. Ф. не е бил пътник в автомобила на предната дясна седалка, а такъв е бил В. Д. А.. Посочва и че в съдебно заседание, проведено на 02.12.2025 г., съдът констатира, че в зала се явява св. В. Д.

А., по отношение на когото е постановено принудително довеждане, но сменя самоличност и пристъпва към разпит на св. А. Ф., който вече е заличен като свидетел по делото. Оспорва и извода на съда, че на собственика на процесното МПС е била предоставена възможност да посочи данни за лицето, управлявало същото на процесната дата. Излага доводи за допуснати съществени нарушения на процедурата по издаване на АУАН и НП, тъй като АУАН е съставен в присъствието на свидетел, който не е пряк очевидец в нарушение на разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН. Навежда и доводи за несъответствие между фактическото описание на нарушението и законовата разпоредба, която се сочи за нарушена. Аргументира приложението на чл. 28 ЗАНН. Моли съда да отмени обжалваното решение и да отмени НП. Претендира разноси за две инстанции.

Ответникът – началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, оспорва касационната жалба в писмено становище от 20.04.2026 г. Моли съда да остави в сила обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заявеното от касатора адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал по реда на чл. 283 НПК гласни доказателства, в т.ч. показанията на свидетеля С. – актосъставител, и писмени такива представени с административнонаказателната преписка. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени от компетентни органи, в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. По съществото на спора въззивният съд е обосновал извод за несъмнена установеност и на двете вменени нарушения, като е приел, че не са налице предпоставките приложение на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

При правилно констатираните от СРС факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

Преди всичко, неоснователни са възраженията, че установената от съда фактическа обстановка противоречи на събрания по делото доказателствен материал. Въззивният съд е събрал и анализирал относимите доказателства, в т.ч. и показанията на св. В. А., който е свидетел-очевидец, тъй като е бил пасажер на катастрофиралия. Видно от протокола от проведеното на 02.12.2025 г. съдебно заседание, съдът е разпитал именно В. А., който е посочил, че се е намирал на пасажерското място на катастрофиралия лек автомобил, като е описал посоката на движение и механизма на удара. При разпит на свидетел-очевидец, който непосредствено е възприел

нарушението и го възпроизвежда без неточности, липса или неясноти пред съда, изцяло неоснователно касаторът поддържа, че липсата на разпит на лицата Е. и Ф. е довела до неизясняване на спора от фактическа страна. От друга страна, съдът е положил усилия за събиране на тези доказателствени средства, т.е. не е налице бездействие или процесуален пропуск от негова страна, а обективна причина за невявяване на свидетелите Е. и Ф., изразяваща се в обстоятелството, че и двамата живеят трайно в чужбина. Следва да бъде отбелязано, че изложеното от свидетеля-очевидец А., разпитан в съдебно заседание, се потвърждава и от приложените по делото писмени доказателства, поради което заличаването на другите свидетели за едно и също обстоятелство е преценка на съда и не води до извод, че е налице съществено процесуално нарушение, допуснато от страна на съда, защото от всички доказателства е установено извършването на нарушенията.

За пълнота следва да бъде отчетено, че макар в процесното решение съдът да е посочил, че НП е издадено на Н. Й. Х., настоящата инстанция приема, че се касае за техническа грешка на съда, която не пречатства правилната индивидуализация, дадена от административнонаказващия орган в НП, нито опровергава изводите на съда за отсъствие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и издаването на НП. Касаторът се е разпознал като адресат на НП и го е обжалвал. От друга страна, не представлява съществено процесуално нарушение и обстоятелството, че съдът, след като констатира, че в съдебно заседание на 02.12.2025 г. в зала се явява свидетелят В. Д. А., формално сменя самоличност на св. А. Ф., който вече е заличен. Очевидно се касае за техническа грешка, която обаче не води до съмнения кой е разпитаният свидетел, а именно, че това е бил В. Д. А., по отношение на когото е постановено и реализирано принудително довеждане, видно от писмо рег. № 13337/02.12.2025 г. на директора на Регионална дирекция „Охрана“, приложено във въззивното производство (л. 101 от делото на СРС). Нещо повече, доколкото основният уникален идентификатор за физическите лица, а именно единният граждански номер, посочен в протокола от съдебно заседание, проведено на 02.12.2025 г. и единният граждански номер, посочен в сведението, дадено от В. Д. А. пред СДВР в деня на нарушението, съвпадат, то самоличността на А. е безспорно установена. Предвид изложеното, допуснатата техническа грешка при изготвянето на протокола от съдебно заседание не дискредитира показанията на свидетеля А., нито обуславя извод за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

На следващо място, настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на въззивния съд за осъществен състав както на нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП (ред. ДВ, бр. 51 от 2007 г.), така и за осъществен състав на нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП (ред. ДВ, бр. 101 от 2016 г.), поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК препраща към мотивите на районния съд.

В тази връзка, неоснователни са доводите на касатора, че собственикът на процесното МПС е бил лишен от възможността да посочи данни за лицето, управлявало същото на процесната дата. ЗДвП съдържа в разпоредбата на чл. 188 (в относимата редакция) презумпция относно субекта на административнонаказателна отговорност, а именно че собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Доколкото целта на ЗДвП е да се създадат механизми, които да позволят в крайна сметка да бъде наказан действителният извършител на противоправното деяние, а това е водачът на превозното средство към датата и часа, когато е констатирано нарушението, на собственика е дадена възможност да представи данни за лицето, извършило нарушението. В случая собственикът на автомобила е А. Ж. Д.. В случай че последният е счел, че не следва да бъде ангажирана неговата отговорност, той е трябвало своевременно да представи данни за лицето, извършило нарушението. Това Д. е могъл да стори както в момента, в който му е бил връчен АУАН, така и

при връчване на НП. Видно от доказателствата по делото, единствено в декларацията, попълнена от Д. на 05.08.2024 г. в ОПП-СДВР във връзка с предварителна проверка по преписката, същият е заявил, че ще се опита да намери лицето, управлявало автомобила. Въпреки това, по делото няма доказателства в тази насока, респективно Д. не се е възползвал от правото си по чл. 188, ал. 1 ЗДвП. Като не е подал информация за физическото лице, извършило процесните нарушения, Д. следва да понесе неблагоприятните последици, които законът свързва с това бездействие.

Неоснователни са и възраженията на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения на процедурата по издаване на АУАН и НП, тъй като АУАН е съставен в присъствието на свидетел, който не е пряк очевидец, с което е нарушена разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН. Действително, в случая не е налице хипотезата на чл. 40, ал. 4 ЗАНН, посочена от административнонаказващия орган на мястото на подписа на свидетеля Ф., тъй като писмените сведения, дадени от последния, не представляват официален документ по смисъла на цитираната разпоредба. Т.е. в случая АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, който при това не е присъствал при извършване или установяване на нарушението. Това, обаче, не е възпрепятствало нарушителя да упражни правото си на защита. Това е така, тъй като АУАН е съставен в присъствието на нарушителя. Съгласно чл. 40, ал. 1 ЗАНН, АУАН се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Разпоредбата на чл. 40, ал. 3 ЗАНН изрично допуска при невъзможност на свидетелите, присъствали при извършването или установяването на нарушението, актът да се състави в присъствието на други двама свидетели, като това изрично се отбележи в акта. В случая, актосъставителят и свидетелят Ц. са се подписали под акта съгласно чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Дори да се приеме, че е налице нарушение на чл. 40, ал. 3 ЗАНН, доколкото свидетелят, подписал АУАН е само един, то не е съществено, защото не ограничава правото на защита на санкционираното лице. Видно от акта, същият е съставен в присъствието на нарушителя и му е връчен лично, като неговите права в производството не са засегнати. Същият е уведомен за възможността по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Допуснатата нередност в акта е от категорията на посочените в чл. 53, ал. 2 ЗАНН, според която НП се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, и не е самостоятелно основание за отмяна на НП. АУАН не е съставен в деня и на мястото на ПТП, а едва след установяване на напусналия участник в него на 5.08.2024 г. Поради необходимостта от установяване на напусналия участник логично АУАН е съставен в присъствието на свидетел на съставяне на акта, но с това по никакъв начин не е накърнено правото на защита на уличеното лице. Логично е административно-наказателното производство да се образува чрез съставяне на АУАН едва след като се установи напусналия участник в ПТП и се вземат предвид и неговите сведения. С това е охранено надлежно правото на защита на нарушителя и допуснатия пропуск в хипотезата на чл. 40 ал. 3 ЗАНН, АУАН да се състави в присъствието на двама други свидетели, /доколкото срещу подписа на св. Ф. е посочен чл. 40 ал. 4 от ЗАНН който е неприложим / не е съществено процесуално нарушение. Отделно от това, с разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН се конкретизира, че актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите в него, след което се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му /чл. 43, ал. 1 ЗАНН/. Следователно, липсата на втори свидетел не рефлектира върху обстоятелството за законосъобразното съставяне на акта, тъй като по смисъла на чл. 43, ал. 1 ЗАНН е достатъчен подпис на един свидетел, без да се съобразява качеството, което има той – дали е свидетел при извършването или установяването на нарушението или при съставянето на акта. Каза се, че така установената нередовност на акта се поправя по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, доколкото се установяват безспорно нарушенията и нарушителят. Отделно, на последния е

разяснено правото да депозира писмени възражения по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Доколкото актът е подписан от съставителя му и свидетеля Ц., и предявен срещу подпис на А. Д., то е спазена разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Следва да се посочи, че само ако актът не е предявен на нарушителя, за наказващия орган възниква задължението да го върне на актосъставителя /чл. 52, ал. 2 ЗАНН/. В конкретният случай не се констатира нередовност в процедурата по предявяване на акта. Така неподписването от втори свидетел в акта не води до ограничаване правото на защита, което да бъде от категорията на съществени процесуални нарушения и да обуслови отмяната на НП само на това основание.

Настоящият съдебен състав приема, че в АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3 – т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 – т. 6 ЗАНН – двете нарушения и обстоятелствата, при които са извършени, са достатъчно ясно описани, така че правото на защита на лицето не е нарушено. Административната преписка дава възможност да се установят фактите по нарушението, които са вярно обективирани в съставения АУАН и правната квалификация в НП напълно съответства на фактите по случая. Съществува пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и НП, чрез индивидуализиране на съответното нарушение, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Безспорно е установено извършването на нарушенията, правилно е индивидуализиран авторът им и правилно е приложен законът. Презумптивната доказателствена сила на АУАН не е оборена в хода на съдебното производство /чл. 189, ал. 2 ЗДвП/. Обективираното не се опровергава и от събрания и проверен по делото доказателствен материал.

Съдът счита, че правилно е прието, в хипотезата на чл. 188, ал. 1 ЗДвП (в относимата редакция), че касаторът е нарушил нормата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП (ред. ДВ, бр. 51 от 2007 г.), според която водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Поради несъобразяване на скоростта на движение на МПС с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство се е стигнало до ПТП, при което са причинени имуществени вреди, след което водачът на МПС е напуснал местопроизшествието и не е уведомил органите за контрол за настъпилото ПТП. Описаните в АУАН и в НП нарушения на чл. 20, ал. 2 ЗДвП и на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП (в относимите редакции на разпоредбите) са правилно квалифицирани и правилно е приложена за всяко едно от тях съответната санкционна норма при съобразяване на обществената опасност на водача и в рамките, определени от законодателя.

С оглед обществените отношения, които са обект на защита, разпоредбата на чл. 28 ЗАНН в случая е неприложима.

Предвид изложеното и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на СРС, обжалваното съдебно решение следва да се остави в сила.

Относно разноските: Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение,

поради което на същия се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 66,47 евро /равностойност на 130 лв./, определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 191/16.01.2026 г. по н.а.х.д. № 216/2025 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав.

ОСЪЖДА А. Ж. Д. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47 евро /равностойност на 130 лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.